

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

FABRIKA SVITAVY

Číslo 2

neděle 15.6.2014

ÚVODNÍK...

Milí recitátoři, herci, vedoucí, lektori, seminaristé, organizátoři a náhodní kolemjdoucí. Ani netušíte, jaké jste měli včera štěstí, že jste si mohli přečíst první číslo Deníku DS. Po hororovém zážitku, který se udál v redakci během večera z pátku na sobotu, se mohlo dobře stát, že by další deníky už NEVYŠLY!

Únava všech členů redakce se začíná čím dál víc projevovat (a to jsme teprve na začátku). Oči se klíží a rudnou z vysedávání nad obrazovkami monitorů, záda se ohýbají nad klávesnicemi a začínají pobolívat a pohyby přestávají být koordinované. Všimněte si, že u každého úvodníku naleznete fotografii redaktora se sklenkou lahodného moku. Tomu je od včerejška konec! V redakci nyní platí přísné embargo na všechny převrhnuté nádoby plné či prázdné. Jakékoli tekutiny vyskytující se v redakci se musejí nacházet v uzavíratelných lahvích. Porušení takového zákazu je přísně trestáno, přinejmenším dostane redaktor sprda, ale ne tichého, čestného nebo zasloužilého, nýbrž sprda pořádného.

A co se tedy událo? Hrůza o tom mluvit. Proto to stále více oddalují a píši vyhybavé věty, jako třeba tato. Náš jedinečný grafik Pavel Kocych, a Bůh chraň, abychom ho z něčeho vinili, zavadil o skleničku s vínem a to se mu vlilo do počítače! Větráky v redakci se rozběhly naplno s jediným úkolem – vysušit hlavní počítač.

Jelikož nyní čtete tento úvodník, je vám jasné, že vše dobře dopadlo a počítač se podařilo zprovoznit. Na přístroji nejsou pozorovatelné závady a ani text prvního čísla se nezdá být rozpítný. Doufáme, že tímto jsme si vybrali všechnu smůlu a vše již půjde jako po másle. V každém případě z našeho příběhu plyne jedno důležité poučení – počítač není podtácek.

Ondřej Kohout

ZAPSALI JSME...

...Z BESEDY LEKTORSKÉHO SBORU S RECITÁTORY ČTVRTÉ KATEGORIE

Beseda lektorského sboru s recitátory 4. kategorie a jejich doprovodem probíhá jako obvykle ve svitavském muzeu mezi různorodými výtvarnými díly. Vstupuji do ní ve chvíli, kdy je diskuze s recitátory již v plném proudu. Ve výstavních prostorách muzea jsou rozmístěni recitátoři ve třech kruzích, kterým předsedají vždy dva členové lektorského sboru. Nejprve poněkud neorganizovaně přecházím z místa na místo, načež volím taktiku krátkého setrvání v každém kroužku.

Ve všech kruzích se lektori vyjadřují zvláště ke každému recitátorovi, přičemž se často snaží uvádět sdělovanou konstruktivní kritiku do souvislostí a do obecné roviny. Každému recitátorovi je od lektorů věnován dostatek času a náležitá péče. Snaží se recitátora posunout v jeho další práci prostřednictvím vzájemného dialogu. Vzhledem k věku a vyspělosti recitátorů poslední kategorie je přínosné vyslechnout si i jejich pohled na věc a ve společném rozhovoru probrat konkrétní jednotlivosti. Zde za přednášeče nehovoří jejich pedagogové či rodiče, ale jsou tu oni sami, kteří mají ke svému vystoupení a celkové práci na textu co říci. Vysvětlují, jakou cestou se dostali k výběru textu, kudy vedly jejich kroky při zpracovávání a interpretaci textu a jak byly myšlené drobné pauzy či intonační změny.

Nejprve zasedám ke skupině recitátorů, k jejichž výkonům se vyjadřují Gabriela Sittová a Jaroslav Provazník. Následně navštěvuji kruh, kterému předsedají lektorky Martina Longinová a Lucie Veličková. Na závěr si nechávám partu přednášečů, kteří by si rádi vyslechli rady od Jiřího Pokorného a Emy Zámečníkové. V průběhu kroužení mezi besedami přemýšlím, jakým způsobem pojmu jejich záznam pro vás, čtenáře, kteří jste jim nemohli být přítomni. Zaznává zde mnoho cenných rad, které jsou ovšem šité na míru konkrétním recitátorům. Rozhodla jsem se proto shrnout myšlenky, které se opakovaly, nebo takové, které mě osobně připadaly důležité. Při tom je ale také budu svým způsobem zobecňovat.

Zazněl zde známý fakt, že při výběru textu je nutný osobní přístup. Zejména recitátorů 4. kategorie je potřeba dát prostor pro vlastní volbu a budování vztahu a postoje k danému textu. Někteří lektori významně upozorňují na subjektivitu vnímání recitačních výstupů. Přístup a zpracování textu je otázkou osobního vkusu a i jeho vnímání z pozice posluchače je velice individuální. Tímto se dostávám k samotnému posluchači, který také svým způsobem ovlivňuje recitátorův výkon. Svými reakcemi mu dává zpětnou vazbu, která má často vliv na další průběh přednesového vystoupení. Je důležité nenechat se reakcemi publika strhnout. Ačkoliv je publikum pro recitátora velice důležité, stále by měl recitátor cítit autora a původní výstavbu textu. Dalším důležitým tématem, které se zde objevuje, je hranice mezi přednesem a monologem. Některé výkony stály na těsné hranici mezi monologem a recitačním výstupem. Recitátoři vstupovali spíše do role někoho jiného, místo aby zůstávali těmi, kteří text sdělují a chtějí sdělit. S tím těsně souvisí i „kostymování“ recitátorů. Tato otázka pro mě osobně zůstává otevřená. Ze slov několika lektorů ale celkově vyplynulo, že kostymování ano, ale s citem. Kostým by měl podpořit recitátorův projev, neměl by ho však přebít a převálcovat.

A na závěr výběr z citací lektorů, které mě v průběhu mého pobytu na besedě lektorského sboru s recitátory 4. kategorie zaujaly: „Při přednesu se mi osvědčilo důvěřovat autorovi.“ – „Hrát si s poezií je přímo souboj, je to dobrodružství.“ – „Oči jsou důležité!“

Andrea Pavlíčková

NA SLOVÍČKO S...

...RECITÁTORY 4. KATEGORIE

TÁTA VŽDYCKY ŘÍKÁ, ŽE SE MI TOHLE BUDE HROZNĚ HODIT

HUGO HRON (ALEXANDER KOMLOSI – UVÁDÍ SVÉHO NEJLEPŠÍHO KAMARÁDA / PRESENTS HIS BEST FRIEND)

Jak ses dostal k tak zajímavému textu?

Ten text je částečně v angličtině. Od toho autora je to taková provokace. Našli jsme to ve sborníku textů DAMU. Moje učitelka Janča říkala, že perfektně sedne k povaze. Jak hledá ten smysl života.

Takže o co v tom textu podle tebe jde?

My chceme prostě trochu provokovat, experimentovat, zkoušet to s lidmi jinak. Sdílet jim něco k zamyšlení, proč tady jsme...

Proč tady jsme, ty to víš?

Já to nevím a snažím se na to přijít. Vlastně i tím textem. Nikdy jsem o tom neměl jasno.

Jaké otázky si pokládáš?

Proč tady jsem, co bylo před tím vším. Co předcházelo nějaké události. Jak se to dá vysvětlit...

Recituješ už nějakou dobu. Sleduješ na sobě změny v přístupu nebo ve výběru textů?

Recituju asi pět nebo šest let. Tak dlouho, jako znám slečnu učitelku Janču, a ještě rok před tím. Asi tam byl vždycky posun. Vždycky jsme se snažili vybírat texty, které mě posunou někam dál. Většinou jsem dělal vtipnější texty, ale snažíme se dělat

i jiné žánry, abychom si to vyzkoušeli. Teď jsem měl taky humorný text, ale přitom je k zamyšlení. Má nějaký podobsah. Něco, co člověka přinutí přemýšlet.

Co ti recitace dává?

Tu ohromnou energii, kterou můžu předávat a která se mi zároveň i vrací.

Jaký text by sis chtěl říct? O čem by měl být?

Přečetl jsem si teď knihu od Mariana Pally „Bill a Nebyl“, která mě chytla. Už jsme to zkoušeli, ale je to dost těžký. Je to jednoduše napsaný, ale podtémat je tam hrozně moc.

K čemu je podle tebe recitace?

Určitým způsobem ukázat lidem, že psaný text se dá prožít. Nejlepší je, když si lidi sami představují, co ten recitátor říká, a jsou s tím místě s ním.

O čem by se mělo recitovat?

O všem. A nemělo by se bát experimentovat.

O čem je pro tebe DS?

O setkávání s lidmi, poznávání nových tváří. A večer si sednout v hospůdce a dát si pizzu a kofolu.

TY DĚCKA JSOU HROZNĚ SRDEČNÝ

IVA TÁBORSKÁ (JIŘÍ DĚDEČEK – OSTUDA, GRIMASY, RÁMUSÍM)

Řekni něco o textu, který jsi recitovala.

Jana Mandlová mi dávala číst knížky a ve

VČERA JSME VIDĚLI...

Karolína Hajná

Damián Tejkl

Lenka Jechová

VČERA JSME VIDĚLI...

Zuzana Lorencová

Gabriella Farr

Kateřina Uřídilová

sbírce „Uleželé želé“ byla spousta humorných básniček a tyhle tři mi k sobě ladily.

Jak jsi přišla k těm pokličkám?

Nejdřív jsme to chtěli jen něčím oddělit, třeba vařečkama nebo vidličkama, aby to nevypadalo, že to navazuje. Jana Trojanová mi v okresním kole poradila, že bych s těma pokličkama mohla dělat i něco víc, abych tam s nimi jen tak nestála.

Ty jsi ze Svítav. Jak to tu vypadá s divadlem, když není přehlídka?

Máme štěstí, že je tu spousta souborů. Asi šest po deseti lidech. Naše město je krásný, skvělý, zelený. Loni když jsem ještě o divadle moc nevěděla, tak jsem kolem téhle přehlídky chodila a moc se mi to líbilo. Že je tu tolik krásných usměvavých lidí, kteří třeba chodí bosky nebo v těch tureckých kalhotách. Ty děcka jsou svý a hrozně srdečný. Letos u toho můžu být.

Máš radši poezii, nebo prózu?

To nevím. Letos jsem si vybrala jednu poezii a jednu prózu. Obojí mi docela sedlo, a než jsem šla na jeviště, tak jsem do poslední chvíle nevěděla, co budu říkat.

TADY UŽ MŮŽEME BÝT KAMARÁDI

JAN BLAŽEK (STEPHEN LEACOCK – KTERAK SI VYPŮJČIT SIRKU)

Baví tě recitovat?

Baví mě to, protože více méně každý, kdo recituje, je takovej divnej. Ne, že bych tě chtěl urazit. Ti lidé v sobě musí mít nějakou dávku exhibicionismu, odvahy a to je tak všechno.

Recituješ i někde jinde než na DS?

Byl jsem teď v Uherském Hradišti a jinak u nás v Hradci v ZUŠce. Tady se mi recitovalo úplně nejlíp. Možná kvůli tomu sálu. Je hezký. Všude koberec. Takový útulný.

Co ostatní recitátoři? Kamarádi, nebo

hanebná konkurence?

Kamarádi. Teď to není soutěž, takže můžeme být kamarádi, nemusíme si na to ani hrát... Ale ne, naše Zuzka nás učí tomu, abychom nesoutěžili.

DRAMAŤÁK MI DAL SVOBODU PROJEVU JIŘÍ FENCL (JACQUES PRÉVERT – KŮŇ NA OSTROVĚ)

K čemu je podle tebe svoboda?

No ke všemu, ne? Svoboda je základ. To bys jinak nemoh' dělat nic.

Čím to, že sis vybral právě tohle téma?

Ono se to říká všude, ale je fakt, že zvířata jsou hodně utlačovaná. Už je to i takové klišé, ale je to tak. A možná to tak je i mezi lidmi.

Co by se mělo změnit?

Současný postoj lidí ke všemu se musí změnit. K přírodě a k životu, k životnímu stylu, způsobu života.

A co pro to děláš ty?

No tak já třeba občas sbírám odpadky.

Ty jsi taky už dlouholetý recitátor. Je to dnes jiné než dřív?

Asi jo, dřív pro mě ta recitace byla hodně o soutěžení. Už to ze mě vyprchalo, teď je to jenom příjemná záležitost. Mám pořád rád humoristické texty, ale postupem času mě začínají bavit ty, nad kterými se dá přemýšlet.

A nad čím přemýšlíš?

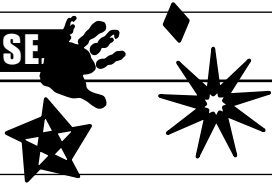
Nad vším možným. Přemýšlím víc, mám více vyvinutý mozek...

K čemu je ti recitace a dramaťák?

K poznání jazyka a k tomu nebát se někým vylézt a něco říct. Dramaťák mi dal svobodu - svobodu projevu - chování. Tak jsem se nějak otevřel.

Ptal se Jan Mrázek

ZEPTALI JSME SE

...NA DIVÁCKÉ DOJMY Z RECITACE

4. KATEGORIE

U KTERÉHO RECITÁTORA JSTE MĚLI NEJVĚŠTÍ POSLUCHAČSKÝ ZÁŽITEK?

Tadeáš, 11

Nevím. Asi ten s těma koňma (Jiří Fencel – J. Prévert: Kůň na ostrově, pozn. red.).

Marie, 9

Já nevím, asi ta první (Karolína Hajná – J. Prevért: Stránka ze sešitu, pozn. red.). Líbila se mi, protože to byla poezie.

Eva, 12

Ta první, protože ten text znám.

Klára, 12

Mně se líbil ten kluk, co to měl anglicky (Hugo Hron – A. Komlosi: Uvádí svého nejlepšího kamaráda / presents his best friend, pozn. red.). Mělo to být asi něco vážného, ale bylo to vtipný. Dělal tam vtipný obličej.

Hedvika, 11

Mně se líbil text s těma koňma. Bylo to hezky odrecitovaný a líbilo se mi, že si koně řekli, že mají taky nějaká práva.

Terka, 12

Mně se asi nejvíce líbilo to s tím kozištětem. Asi proto, že to bylo jiné.

Karolína, 12

Mně se nejvíce líbil ten text, který říkal Hugo (Hugo Hron, pozn. red.). A pak ten text s tou školkou – „Odmítnutí“ (Vojtěch Vála – W. Allen: Odmítnutí, pozn. red.).

Lenka, 14

Mně se asi nejvíce líbil ten text od Huga a pak ten text o Sony (Jan Peškar – M. Palla: Jak jsem ohrozil firmu Sony, pozn. red.).

Jiří, 11

Určitě Jan Peškar a jeho text „Jak jsem ohrozil firmu Sony“. Je to je můj brácha.

Patrick, 12

Mně se jich líbilo víc, třeba ten (hledání v poznámkách) „Stránka ze sešitu“ a taky „Kterak si vypůjčit sirku“ (recitace Jan Blažek, text S. Leacock, pozn. red.).

Bára, 13

Počkat, já musím zapřemýšlet. Vystoupení Huga Hrona.

Terka, 12

Mně se nejvíce líbilo to o tom malém klukovi – ten Tyranosaurus (Lenka Jechová – P. Tomeš: Zápisky malého tyranosaura, pozn. red.).

Iva, 15

Moc se mi líbil Hugo Hron. Ten byl výrazný, osobitý, spousta nečekaných gest. A potom se mi líbila „Uspávanka se starými domy“ od Jana Skácela (recitace Saša Floriánová, pozn. red.). Nevím, která slečna to říkala. To bylo krásně něžný.

Honza, 15

Asi ten kluk, co říkal, jak se narodil (Damián Tejkl – D. Charms: Jak jsem se narodil, pozn. red.). Sice jsem to slyšel už v Uherském Hradišti, ale ten text je dobrej.

Jirka, 14

Mně se líbil asi Hugo Hron. Ten text o tom kamarádovi. A o tom, proč tady jsme.

Lenka, 15

To od nějakého toho Huga. Ten to měl jakoby divadelně udělaný.

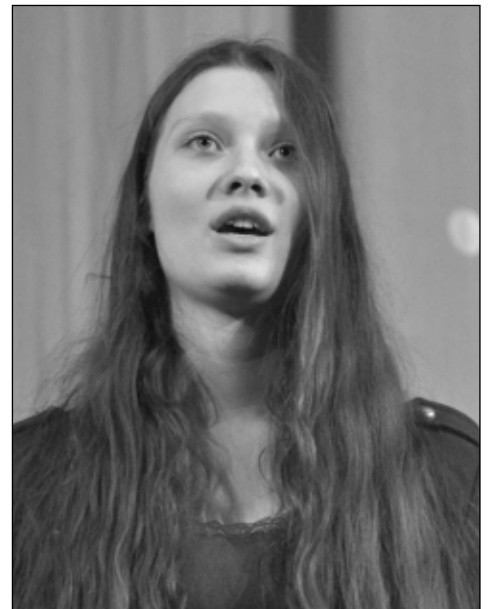
Magdaléna, 12; Matěj, 13; Magdaléna, 8; Petr, 12; Štěpán, 13

Já se podívám do programu.... Už vím, ty „Zápisky malého tyranosaura“. - Jó a Woody nebyl špatný. - Jó a stou sirkou.... ale já to znám jako dialog... jo a já už to viděl jinak a bylo to lepší. - Mně se líbilo „Odmítnutí“ a „Želva“ (Daniel Bleha – T. Přidal: Želva, pozn. red.). Bylo to ale hodně vyrovnaný.

VČERA JSME VIDĚLI...

Tomáš Ryška

Sára Erlebachová

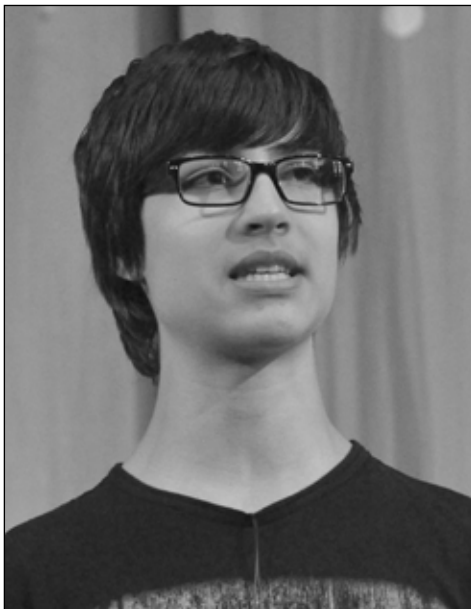

Matouš Pikous

VČERA JSME VIDĚLI...

Anika Menclová

Vojtěch Vála

Saša Florianová

LEKTORI A KOUZELNÁ HŮLKA

I lektorkám dílen pro recitátory jsme dali možnost využít čarovnou moc kouzelné hůlky. Otázka zní: Představ si, že bys na celých čtyřadvacet hodin dostala kouzelnou hůlku, díky které bys mohla být kýmkoliv a kdekoliv. Kým a kde bys byla?

DENISA POLUCHOVÁ

Bílá holubice, která by měla neobyčejnou sílu létat a mohla by letět až nad oblaka. Nadechnout se toho nejčistšího vzduchu, ochutnat oblaka a sednout si na ně. Nebát se výšek.

V co by se proměnila tvoje kolegyně Bára Sklenáková?

Ve Vládkyni všech barev. Vyzdobila by mi celý svět.

BÁRA SKLENÁKOVÁ

Mým manželem, abych pochopila jeho chápání. Jeho myšlení je pro mě velkou záhadou.

A v koho by se proměnila Denisa Poluchová?

Superrychlou ženou (což už skoro je), aby mohla být všude najednou - v Praze, v Brně, ve Svitavách, v Šumperku, v Písku, v Jičíně, v Náchodě, prostě všude, kde se něco děje.

BÁRA SEDLÁČKOVÁ

Chtěla bych být vyšší formou života - Bohem nebo mimozemšťanem, který odkudsi z výšky sleduje to krátkozraké lidské počínání a ví víc a vidí dál a hloub.

V co by se proměnila tvoje kolegyně Kristýna Lišková?

Určitě by byla mužem. Často se jí zdává o takové proměně. Ale jaký muž konkrétně by to byl, to se neodvážím hádat. Jeden den v těle chlapa by si ale Kristýna určitě chtěla vyzkoušet.

KRISTÝNA LIŠKOVÁ

Ty jo, těžká otázka. Asi někým, kdo může děsně rychle létat, takže bych se během čtyřadvaceti hodin podívala k moři, do hor a zakončila to káféčkem v Římě. A domů po svých.

V co by se proměnila tvoje kolegyně Bára Sedláčková?

Nevím proč, ale napadla mě kočka. Možná proto, že ji chce, a možná proto, že jako kočka by se pořádně a bez stresu vyspala.

JANA LOOSOVÁ

Kdybych měla kouzelnou hůlku, stala bych se „krátkou chvílí“. Ta je totiž stále v patách chvíli dlouhé - sestře, která plýtvá časem. Jako každá krátká chvíle bych pak nabízela vše, co dělá každou chvíli zajímavou a nezapomenutelnou.

A v co by se proměnila tvoje kolegyně Jana Jurkasová?

Moje kolegyně by se, myslím, chtěla stát univerzálním „místo - čas - účastníkem“ všeho, kde se děje něco „šťavnatého“.

JANA JURKASOVÁ

Chtěla bych napsat, že cestovatelem v čase, ale je jasné, že bych se zalekla toho, co bych viděla. Chtěla bych být architektem, který bojuje za zlepšení veřejného prostoru (to bych mohla být reálně, ale neumím spočítat ani trojčlenku).

Kým by byla Jana Loosová?

Kosmonautem, aby měla radost z toho, jak ten svět je krásnej. (P.S.: Ne že už to nevidí, ale přece jen...)

NA SLOVÍČKO...

...SE SOUBOREM ELÁHOPI ZE ZUŠ JIŽNÍ MĚSTO

Jak se vám hrálo?

Úžasný, protože my jsme hráli ještě od desíti hodin a to byla taková generálka. A teď se nám všem víc líbilo, že se diváci smějí.

Bylo málo lidí na tom dopoledním.

A hráli jsme to i naposled, takže jsme si to užili.

Co byste vašim představením chtěli říct?

My bychom chtěli poukázat, jak jsou všechny ty seriály blbý.

Je to mimo realitu. To jsme chtěli ukázat. Prostě to je parodie.

A vycházeli jste z nějakých konkrétních seriálů?

Hlavně Ordinace v růžové zahradě.

Z Ordinace jsme si vzali doktorské prostředí a jinak jsme si vše vymýšleli sami, i reklamy.

Ale snažili jsme se, aby to bylo blbý.

Zajímalo by mě, co se stalo v prvních 360 dílech?

Samá nuda.

Nad tím jsme ani nějak nepřemýšleli.

My jsme nepřemýšleli o tom, co bylo, ale o tom, co bude. Jen jsme o tom polemizovali.

To číslo tam je proto, abychom ukázali, že ty seriály jsou nekonečný, že se tam vlastně nic neděje.

Počkej, vražda!

To se neví, jestli umře.

Říkáte, že jste přemýšleli o tom, co bude, máte nějaké teorie?

Že Sandra umře.

Anebo že přežiju.

Spíš jsme přemýšleli o tom, že Sandra umře.

Rita přijde na to, že to udělala Vilma.

Přijde se na to, že Vilma zabila Sandru a půjde do vězení.

Jak se podle vás liší chytrý seriál od hloupého?

Ty český už nemusím, pořád se tam opakují vztahy, je to dlouhý.

Všechno se tam pořád opakuje.

Jsou tam klasický klišé, zapamatovatelný postavy. A pak už to ztrácí smysl.

A máte nějaké oblíbené seriály?

Simpsonovi, Doktor House, Jak jsem poznal vaši matku, Teorie velkého třesku. Spíš ty americký.

A třeba Sherlock od BBC, to má tři série

po třech dílech, které jsou normálně dlouhý.

Jaký je podle vás rozdíl mezi televizí a divadlem?

V televizi to můžete natočit, kolikrát chcete a vždycky se tam dá nejlepší záběr. Zatímco v divadle to je momentový.

V televizi je to jako normální život, zatímco mi to máme přehánět. My si děláme v podstatě, co chceme.

Mně se líbí, jak to děláme pro lidi, že slyším jejich smích.

Poslední slova?

V tady ty hře mě bavilo, že jsme si to mohli vymyslet, naše scény a nápady. Před tím to bylo takový, že jsme dostali text „a teď se to nauč!“

Minulý rok to dopadlo úplně hrozně, protože nám naše učitelka dala rovnou text, a mně se to třeba nelíbilo.

Já cítím, že jsme se všichni ještě víc sblížili, když jsme si to napsali sami, je to lepší.

...S ČLENY DIVADLA VYDÝCHÁNO ZE ZUŠ LIBEREC

Mohli byste nám přiblížit Chelm?

Pro Židy znamená něco jako pro nás Kocourkov. Je to město hlupáků, ale nejsou to přímo...

Blbouni...

Ale takový chytrí hlupáci.

Jsou spíše jednodušší.

V čem jsou chytrí hlupáci?

Že něco provedou, ale pro ně to skončí poučením a většinou to skončí i dobře. A mají pak chuť zkoušet něco nového, což je i vidět v té inscenaci.

A v čem by se Chelm lišil od Kocourkova?

Ta vesnice všechno ví, když se něco stane, vědí to všichni a všichni to najednou začnou řešit.

Jak jste zkoumali židovské prostředí?

To byl docela dlouhý proces. Ze začátku jsme na tom pracovali jen my starší, potom se do toho připojili i ti menší, takže jsme si připomínali to, o čem jsme se bavili. Mluvili jsme o židovské kultuře, v podstatě o všem, to znamená zvyky, tradice, ale i jídlo, svátky.

Celý rok byl založený na tom, že jsme zkoumali podstatu židovství.

Učili jsme se taky tance.

Přišla k nám paní ze synagogy a dávala nám taneční lekce.

Bylo v židovské kultuře něco, co Vás překvapilo?

Svátky. Mají jich hodně a jsou časté.

Je to naprosto odlišné. Mě třeba dostává šábes tím, že celý den nic nedělají, jen to rozjímání. Přijde mi strašně dobré se na jeden den vyklidnit, jen tak si dát čas na pouvažování. To je mi na nich sympatické.

Vy jste to nakousli, je vidět, že jste věkově hodně rozrůznění, jak to funguje?

Tenhle rok se náš soubor rozšířil a omladil. A všichni mladší přišli letos, přeci jen je to dětský soubor, je určený dětem a taky by v něm měly hrát děti. My už nejsme děti.

Jaký vztah máte k oběma hlupákům, k Lemelovi a Tzipé?

Mně přijdou taková hodná. Nejsou to lidi, kteří tě chtějí obelstít.

Co se týče té vesnice, oni se jim sice smějí, ale zároveň na nich oceňují tu přímočarost a to, jak jsou čisti.

Hrozně se mi líbila scéna, jak jste na ni přišli?

My jsme měli předtím se staršími členy ze souboru představení a řekli jsme si, že chceme peckovou scénu a tak jsme si nechali vyrobit ty tři rámy a potáhli jsme si je plátnem a vznikla nám tři prostředí, která jsme různě otáčeli. No a když jsme to představení skončili, tak jsme si řekli „tak tady máme takový rámy, je škoda uklidit je do fundusu“, tak jsme s tím začali pracovat. Nejdřív jsme s nimi hýbali, prolézali jimi, tančili jsme s nimi. Zkoušeli jsme, co nabízejí. A nakonec jsme se takhle dopracovali.

Je to celé symbolické. Ty rámy mají symbolizovat, jak si všichni vidí do těch oken.

A já si myslím, že je to i pro diváka zábavnější, než že takhle dáme na podnosu nějakou udělanou scénu, takže on si to může domýšlet.

...SE SOUBOREM KUKI! + KUKI!+ ZPÁTEČNÍCI ZE ZUŠ ŠTÍTNEHO Z PRAHY 3

Zdá se mi to, nebo je vás každý rok víc?

Teď je nás míň. (smích)

Proč jste si vybrali zrovna Karkulku?

My jsme na soustředění zkoušeli i Sněhurku, Popelku, a potom jsme nakonec vybrali Karkulku, protože se dala nejlíp zahrát.

V podstatě to má nejjednodušší děj a znají to opravdu všichni. Není nikdo, kdo by ji neznal, takže tam není třeba soustředit se na příběh, ale jak to provést.

Já si spíš myslím, že tam jsou postavy, které se dají variovat. Dobře se s tím pracuje.

Nebáli jste se toho, že to je až tak známé?

NE!

Právě naopak nám přišlo, že tím, jak je to známé, tak se na tom dají dobře ukázat rysy různých žánrů.

Když už je ta pohádka známá, tak bylo docela těžké, aby to nebylo klišé.

Říkali jste, že jste s inscenací začali na soustředění. Jak vaše soustředění probíhají?

Nejdřív děláme různé hry. Zkoušíme různá témata a vedoucí se nás snaží navést

k nějakému konkrétnímu tématu, které ale není úplně přesné.

My si to už sami nějak zpracujeme.

Prostě nám byl u tohoto představení zadán žánr a na to jsme měli něco vymyslet.

A to jste zkoušeli všichni dohromady?

Ve skupinách. Byli jsme rozdělení.

Kolik z představení se na soustředění udělá?

Celé.

A za kolik dnů?!

Za šest až sedm a tři další hrajeme.

Pořád hledáme nové věci, které do toho vložit, aby to bylo lepší.

Ono je jedna věc udělat to na soustředění a druhá dotáhnout to do nějaké finální podoby. Ještě jsme na tom pracovali v průběhu roku. Soustředili jsme se na různé detaily...

Která varianta Karkulky vás nejvíc bavila?

Když jsme si na soustředění vybírali žánry, tak už jsme měli třeba nějaký nápad.

Dneska si všichni extrémně užili horor. Nikdy tak nevyšel.

Byla pro vás některá z Karkulek oříškem?

Sitkom.

Pro mě teda fantasy, to bylo náročné.

Bylo těžké najít způsob, aby ty triky vypadaly dobře.

Je to průvodce žánry, co představují a jaká je jejich charakteristika.

Já bych v tom teda viděl odkaz na to, jak dnešní televize a média vymývají mozek reklamou.

Já si myslím, že to mělo být o nadhledu nad těmi žánry.

Poslední slovo?

Dneska to bylo fakt super!

NAHLÉDLI JSME...

...DO SEMINÁŘE C

Krátce před devátou hodinou ranní přicházím za Irenou Konývkovou, lektorkou semináře C- Cesta k improvizaci, abych se jí zeptala, zda mohu být účastna její první lekci. Irena souhlasí, ale musím se zúčastnit. S tím zase nadšeně souhlasím já a účastním se. A mé nadšení se stupňuje s nastávajícím průběhem dílny, neboť se nekoná tradiční úvodní seznamovací lekce, ale vrháme se do práce přímo po hlavě. Ale nebudu předbíhat.

Postupně se scházejí všichni seminaristé. Ovšem ne v místnosti, kde má seminář probíhat, ale ve vestibulu před ní. Ještě než se ponoříme do hlubin lekce samotné, lektorka od nás vybírá naše osobní věci, aby je odnesla do místnosti, kam my vkročíme až za malý moment. Potřebujeme mít prázdné ruce, abychom se za ně mohli chytit a propojit se tak v dlouhého, slepého hada.

V tomto uskupení pomalu vcházíme do prostoru plného různých překážek. Ačkoliv jsem po celou dobu jejich překonávání měla svou vlastní vizualizaci prostoru a představu odehrávajícího se příběhu, nebudu ji na tomto místě prezentovat. Činím tak s ohledem na ostatní účastníky semináře. Prožitek každého z nás byl natolik subjektivní, že bych jej nerada narušovala svou osobní představou. Procházel jsem tedy prostorem plným různých nástrah, které jsme společně zdolávali. Hudba umocňovala napětí dané situace a my všichni jsme se snažili dojít bezpečně do neznámého cíle. Cílem se nakonec ukázalo být místo, které jsme i se zavřenými očima vnímali jako příjemné. Zde jsme se usadili a vzápětí se místností začaly rozléhat zvuky, které v tu chvíli vystihovaly naše pocity. Na základě podobnosti vydávaných zvuků jsme se následně, stále „slepí“, sešli ve dvojicích, abychom si spolu popovídali pouze dotyky rukou. Tyto krátké rozhovory, s navždy utajeným partnerem, trvají jen malou chvíli. Posléze už zakresluje své aktuální pocity či obrazy, které se nám zračí pod víčky. Tentokrát už s otevřenými očima. Nesmíme se ale rozhlížet okolo sebe a už vůbec se nesmíme podívat do očí někoho z partnerů. Jsme sami se svým vznikajícím obrázkem. Když máme pocit, že jsme zakreslili vše, co jsme chtěli a tak jak jsme chtěli, vybírá lektorka naše kresby a prosí nás, abychom si pomocí očního kontaktu našli partnera. Já se hned na první pohled setkávám s milou, usmívající se dívkou. Jsme jedna z prvních dvojic, které se dala dohromady. Irena Konývková ovšem upozorňuje na to, že nezáleží na tom, zda si společníka najedeme hned nebo nám to chvíli potrvá nebo dokonce na sebe zbudeme. Nic není špatné a vše je výzva k dalšímu úkolu. Na velký balící papír obkresluje tělo svého partnera nebo jeho část. Beze slov. Jakmile plochu papíru zaplní siluety našich těl v různorodých pozicích, přichází ona úlevná chvíle, kdy můžeme promluvit a s ní další úkol. Ten je spojený s pauzou. Máme necelou půlhodinku na to, abychom se ve dvojicích seznámili. A tak poznávám Terku. Terka bydlí mezi Kutnou Horou a Kolínem a do obou jmenovaných měst dojíždí za prací, ve které se věnuje dětem. A kromě mnohého dalšího mě nejvíce zaujala informace o plánované svatbě. Náš rozhovor plyne v příjemném duchu a já mám pocit, jako bych se s Terkou znala mnohem déle, než pouhých několik desítek minut. Náš společný čas se naplňuje a my se pomalu navracíme zpět za ostatními, abychom se sešli v jednom kruhu. Zde se navzájem představíme a současně si ukážeme zakreslené siluety doplněné o slova, která vystihují danou osobu. Dozvídáme se tak nejen jména jednotlivých seminaristů, ale i drobnosti z jejich života.

V tomto momentě se navracíme ke kresbám vzniklým na začátku lekce. Irena zapisuje na velký arch papíru volné asociace, které nás k jednotlivým obrazům napadají. Mezi těmito slovy posléze hledáme souvislosti. Kromě dalších pojmenováváme například hledání, napětí nebo klid. Irena nám vzápětí prozrazuje, že jsme právě našli naše společná témata.

A dostáváme se od prožitkové části semináře k části teoretické, zobecňující. Lektorka nastiňuje některé způsoby cesty k hledání tématu pro divadelní inscenaci s dětskou skupinou. Pojmenovává také specifika hledání literární předlohy pro inscenování s dětmi školního věku a těmi dospívajícími. Připravuje si tak půdu pro dílny následující, ve kterých se seminaristé stanou skupinou hledající předlohu, skupinou tvořící hrubou stavbu divadelní inscenace a především skupinou hledající principy práce na divadelní inscenaci s dětským souborem.

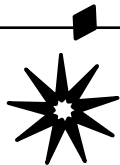
Andrea Pavlíčková

VČERA JSME VIDĚLI...

Šárka Knížková

NA SLOVÍČKO...

...S IRENOU KONÝVKOVOU, LEKTORKOU SEMINÁŘE C

Pracujete v oboru dramatická výchova asi od osmdesátých let. Jak se mění témata v čase? Co děti zajímá teď a co je zajímalo dřív?

Já myslím, že se témata moc nemění. Pořád je to tak, že určitý věk dětí má svá trápení. Menší děti se zabývají hodně přátelstvím, rodiči... Ony se tím zabývají i ty starší, ale každý ze svého úhlu pohledu. Pořád se říká, že se vyvíjíme, že jsou dnes děti dřív vyzrálé, ale já bych řekla, že mají pořád stejné problémy. Zabývají se komunikací, ať už se svými vrstevníky, nebo s rodiči, autoritou, učitelem. Možná přibýlo téma šikany a drog. To v těch osmdesátých letech nebylo.

Jak začleňovat nováčky do zaběhlé skupiny?

Nejde jenom o nováčky. V té skupině, ve které pracuji, to vůbec není tak, že by se tam sešly samé nadané děti, které směřují k herectví. Jestli v dané skupině je jednou za čas jeden výjimečný talent, tak je to hodně. Může tam být i dítě, které má velké problémy samo se sebou, vyjádřit se, mluvit, nebát se vystoupit na veřejnosti. Vždy se snažím, aby každé dítě našlo uplatnění a cítilo se dobře.

Máte zkušenosti i s dětmi, které nechtějí komunikovat vůbec?

Ano. Introverti chodí hodně do dramaťáku. Rodiče je tam dokonce posílají mnohdy programově. Myslím, že se v dramaťáku vytvoří takové až rodinné prostředí, ve kterém se i introvert otevře, protože ví, že se mu nikdo nebude smát. Když pak dramaťák všichni opustí, tak se navzájem zvou na svatby, slaví spolu Silvestry...

Kdybychom se měli zabývat otázkou „dramaťáku“ v ZUŠce a ve škole. Jaká je teď vlastně situace?

Já myslím, že to je vždycky o učiteli. Já bych to osobně příliš nerozlišovala. Na základce se samozřejmě očekává, že půjde víc o rozvoj osobnosti dětí. V ZUŠce má učitel za povinnost dojít k takovým výstupům, aby byl žák připraven na uměleckou školu. O to se snažím i já. Aby děti měly základy herectví, scénografie a věděly něco o divadle. Ale myslím si, že bych to tak dělala i na základní škole.

Myslíte si, že se dramatická výchova jako obor rozvíjí?

Já doufám, že ano. Když jsem v dramaťáku začínala, bylo tak padesát učitelů dramatického oboru, víc ne. Na školách vůbec dramatická výchova nebyla. Dřív jsme se tam znali naprosto všichni, teď každý rok poznávám nové lidi. Takže chvála Bohu za všechny ZUŠky, za všechny základní školy, kde se tomu učitelé věnují. Chvála Bohu za každého člověka, co to dělá, a úplně chvála Bohu, když to dělá dobře! Protože to bohužel nemusí být vždycky pravda.

Jaké jsou podle Vás ty nejfatálnější omyly, které v tomto oboru mohou nastat?

Přiznám se, že nejsem úplně sympatizant takových těch režijních postupů – „přejdi na A5, tam zvedni ruku a něco prones!“ Nejsem sympatizant ani... já tomu říkám „ouška“. Tedy kýčovitosti, která nesměřuje k tvořivému uchopení látky. Hlavně aby děti nebyly secvičené a narežirované.

Jaký je rozdíl v přístupu pedagoga k mladším a starším dětem?

U mladších dětí dávám velký důraz na hru. U starších očekávám hodně od nich. Co přinesou - i v inscenačních postupech. Předpokládám, že tam mám už hodně vybavené lidi.

Co je váš dlouhodobý cíl v dramatické výchově? Čeho byste chtěla ve své praxi dosáhnout?

Nedávno jsem na podobnou otázku odpovídala. Musím říct, že byt' mluvím o tvořivosti, rozvoji osobnosti, tak se to pořád snažím dělat prostřednictvím divadla. Takže mou snahou bylo, aby to představení, které vytvořím, vnímali lidé jako divadlo se vším všudy. Aby si neřekli „já, to si děti hrajou“, ale aby v tom byl vidět divadelní tvar. Ono se mi to nedávno podařilo, že mi to tak bylo řečeno. V tu chvíli jsem si řekla, že už můžu jít do důchodu.

Z rozhovor děkuje Honza Mrázek

VČERA JSME VIDĚLI...

Tomáš Hart

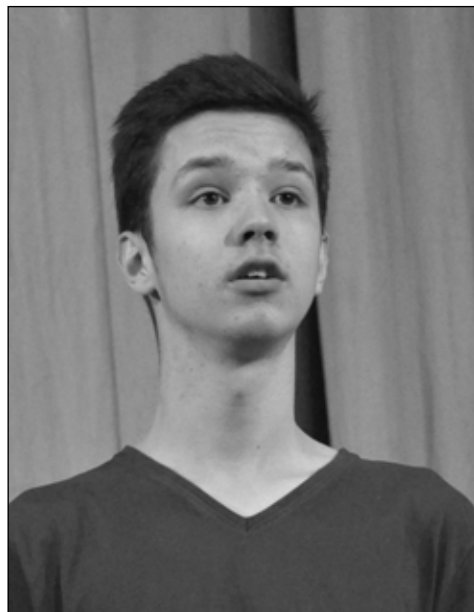

Kateřina Dvořáčková

Jan Peškar

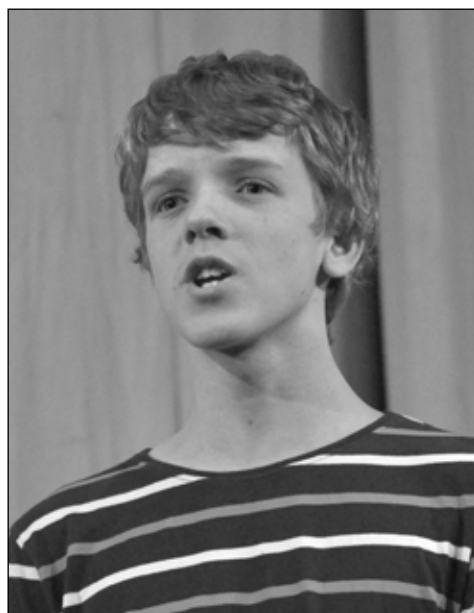
VČERA JSME VIDĚLI...

Daniel Bleha

Iveta Bínová

Tomáš Sourada

HLASY ZKUŠENÝCH...

...LEKTORŮ V INTERNÍ I VEŘEJNÉ DISKUSI

O PŘEDSTAVENÍCH 1. BLOKU

NÁVYKOVÁ LÁTKA (361. DÍL SERIÁLU)

Přehlídku zahájil soubor Eláhop! ZUŠ Praha 4 – Jižní Město parodií na plytké televizní seriály, v tomto případě především z lékařského prostředí. Operační stůl je vytvořen sestavou židlí překrytou látkou, kostýmy evokující lékařské a sesterské a především v první situaci (operaci) dobře funguje práce s imaginární rekvizitou. Rozhodně není snadné převést prostředky televizního média do prostředků divadelních a to se na této inscenaci poněkud odrazilo. Byla využívána klipovitost, rychlé střídání plytkých dialogů o ničem, gesta, grimasy, úsměvy... Takže v podstatě nejjednodušší a přímočaré možnosti, jak se zvoleného tématu zhostit. Od úvodní operace už se všechno odehrává většinou ve slovech a použité prostředky jsou víceméně vnější a vzhledem k tomu, že jsme viděli představení dopolední i odpolední (to bylo zdařilejší), mohli jsme posoudit, že nuance jednotlivých situací jsou do značné míry stejné a zřejmě naplňovány poněkud mechanicky. Ať už v nemocničním prostředí a vztazích, tak ve vložených reklamách. Při diskusi jsme se pak ale dozvěděli, že všechno vzniklo z improvizací, které původně neměly témata seriálů, ale ta se tam dostala, takže postupně přešli od improvizace k tematizaci a pak už bylo cílem podívat se na seriály s nadhledem. Nadsázky jsou děti jistě schopné, ale kladli jsme si otázku, zda inscenace přinesla novou divadelní kvalitu ještě nad zmíněnou nadsázku. Pro někoho nikoliv, někoho tato nadsázka uspokojila. I přes uvedené připomínky lze ale účel této inscenace vnímat především jako vedení dětí k tomu, aby si uvědomily plytkost, nekonečnost a hloupost některých seriálů i televizních reklam, které se pro řadu současníků skutečně stávají „návykovou látkou“. Což jistě není málo.

JEDNOU V CHELMU

Dětský dramatický soubor Divadla Vydýcháno, ZUŠ Liberec, přináší na scénu rámy, které v úvodu zafungují jako obraz, kdy nám představí, čím příběh budou hrát, a pak s nimi dále označují prostředí. Někomu uniklo v úvodním představování dvojice dětské a dospělější, že jsou stejnými postavami, protože se představují jednohlasně (možná by pomohlo, kdyby tak učinily těsně po sobě) a nějakou dobu pak trvalo, než se tato skutečnost propojila. Úvodní vtipy zobrazující hloupost ústředních postav doslovným naplněním řečeného působily trochu stereotypně a vypadalo to, že se bude hrát o hlouposti. A vlastně až později se v příběhu už dospělejších Tzipy a Lemela stává hlavním

tématem láska, která je působivá a dojemná. Silně emotivní je především situace s dopisy. A tak silná je proto, že se neodehrává jenom ve slovech, ale i v jednání a kontaktu obou postav. Inscenace je rozhodně čistým a kompaktním tvarem a všechny výrazové prostředky jsou v rovnováze: výtvarně dotažené kostýmy, hudba, taneční choreografie. Nesmírně cenná je i znalost jiné kultury – židovské – a práce s ní. Všechny děti (i přes velké věkové rozdíly) jsou neustále při věci a naprosto vědí, o čem která situace je. Při diskusi jsme se dozvěděli, že na inscenaci pracovali dvě divadelní sezóny. Na základě povídek začali prací na anekdotách, potom si našli paní na práci s folklórem, pak ještě pracovali s rámy a teprve na závěr to celé zkomponovali do příběhu. A vznikl rozhodně účtyhodný syntetický tvar.

KARKULKOVINY

Spojené soubory KUK! + kuk! + Zpátečníci, ZUŠ Štítného, Praha 3 se představily s inscenací pracující s využitím motivů známé pohádky o Červené Karkulce, a to z pohledu různých filmových žánrů, na což upozorní v úvodu. Těch žánrů je celkem sedm v tomto pořadí: sitkom, telenovela, fantasy, detektivka, western, thriller a horor. S jednotlivými žánry je pracováno tvořivě a je nesmírně cenné, že děti byly nuceny se s těmito žánry hlouběji seznámit, aby je pak dokázaly s tvořivým nadhledem interpretovat, což se jim rozhodně daří. Autorský vklad vychází z toho, že Karkulku všichni znají, a proto se příběh v každém žánru může odehrát jinak. Ne všechny příběhy jsou stejně zdařilé – nejméně vychází detektivka, protože nenašli odpovídající divadelní obraz a všechno se odehrává ve slovní rovině. Ale jinde naopak často povyšují znak na metaforu – jako příklad si můžeme uvést děti, které ve westernu představují dveře poměrně obvyklým způsobem, ale přitom reagují na určitou osobu, která jimi právě prochází. Závěrečný horor je pak zdařilým završením, v němž se objevují všechny Karkulky z předešlých příběhů. Jen jsme si kladli otázku, jestli těch sedm žánrů není pro diváka příliš. I když odpolední představení zřejmě i vlivem velmi pozitivních reakcí diváků působilo svižněji. Při diskusi jsme se dozvěděli, že Karkulkoviny začaly vznikat na letním soustředění zaměřeném na film, kterému se věnovali dopoledne, a každá ze tří skupin pak dostala dva žánry, aby v každém z nich vytvořila příběh. Pro inscenaci původně uvažovali o vybrání tří, ale pak se jim všechny zdály nosné, a tak přidali to hororové završení.

Alena Exnarová

VČERA JSME VIDĚLI...

NÁVYKOVÁ LÁTKA (361. DÍL SERIÁLU), ELÁHOP! ZUŠ JIŽNÍ MĚSTO

JEDNOU V CHELMU..., DIVADLO VYDÝCHÁNO, ZUŠ LIBEREC

KARKULKOVINY, KUKI! + KUKI! + ZPÁTEČNÍCI, ZUŠ ŠTÍTNÉHO, PRAHA 3

VČERA JSME VIDĚLI...

ELÁHOP! ZUŠ JIŽNÍ MĚSTO

ZAPSALI JSME...

...Z DISKUSE O PŘEDSTAVENÍCH 1. BLOKU SE STUDENTY STŘEDNÍCH PEDAGOGICKÝCH ŠKOL

Diskuse se uskutečnila ve stodole a zúčastnili se jí studenti středních pedagogických škol a dva lektori odborného lektorského sboru pro dětská divadelní představení Marie Poesová a Radek Marušák a Vlasta Gregorová, která celou diskusi lehce vedla. Nejprve se k jednotlivým představením vyjadřovali studenti a Vlasta svými otázkami otevírala témata, nad kterými se studenti zamýšleli, a také je jimi z počátku lehce ponoukala ke vstupu do debaty. K představení „Návyková látka (361. díl seriálu)“ ze strany studentů zaznívaly následující názory: přemýšlím nad vhodností látky vzhledem k věku interpretů; s tématem inscenace se setkáváme každodenně, každý má televizi stále zapnutou a sleduje reklamy a nekonečné seriály; z představení byl cítit nadhled; oslovil nápad včlenit do vyprávění seriálového příběhu i reklamy a velmi vtipná byla poslední reklama s plácačkami; celé představení bylo svižné a zábavné, ale divákům bych doporučovala jít na něj pouze jednou, jelikož téma není příliš hluboké, a tak by se mohla inscenace „ohledět“. Lektori prozradili, že před tvorbou této inscenace soubor pracoval na žánru commedie dell'arte, který je výsostně stylizovaný, čili herci již měli zkušenost se stylizovaným herectvím. Námět přinesla vedoucí a všichni členové souboru jej akceptovali a líbil se jim. Dle slov vedoucí soubor nechtěl jít do větší tematické hloubky, i když název inscenace „Návyková látka (361. díl seriálu)“ tomu neodpovídá. Spíše naopak.

K představení „Jednou v Chelmu...“ padaly názory jako: líbila se mi hravost, oslovilo mne téma, že i když jsou dva lidé hloupí, tak důležitější je jejich vzájemná láska; zajímavá byla scénografie, ve které hráči manipulovali s třemi dřevěnými rámy, které se proměňovaly v kolotoč, klouzačku, houpačku, okna, dveře; v hereckých výkonech nebyl vidět velký rozdíl mezi mladšími členy souboru a staršími, herecké výkony byly vyrovnané; dokázali spolupracovat; dokázali naplnit svéráznost a specifika židovské komunity, což jistě mělo význam a přínos pro dětské členy souboru; trochu padal rytmus při představování hlavních postav, kdy se třikrát u každé z nich opakovalo vtipné doslovné naplňování slovních obrátů; zajímavé, že se neřešilo v rodinách hlupácků, když udělali nějakou hloupost a přišli domů bez peněz; bylo mi líto, že se s hloupostí hlavních postav nic nedělo, neřešila se; mně naopak stačilo téma velké lásky. Od lektorů poté zaznělo, že v takovém typu příběhu, který staví na anekdotičnosti, nemůžeme hledat přílišnou logiku. Vybavenost dětí byla velká a byly při věci po celou dobu představení (cca 35 minut) a některé z lektorů představení emocionálně zasáhlo, a to především scéna psaní dopisů, která byla výborně divadelně udělaná. Celá inscenace byla dobře divadelně vystavěná. Ne však proměna hlavních postav z dětí do dospělých.

K představení „Karkulkoviny“ se diskuse také rozběhla zajímavě. Studenti vršili následující postřehy a dojmy: bylo to pro mne dlouhé; možná by mohli něco zkrátit, vyhodit, aby to bylo svižnější; některé žánry byly delší, jiné kratičké, jako například horor; mě se zase zdá, že horor byl již jen závěrečnou tečkou a bylo třeba, aby se všichni interpreti dostali na jeviště; mě to bavilo, bylo to dynamické; inscenace byla skvěle pohybově a hudebně udělaná, ale šlo spíše o přednášku o žánrech a bylo to pro mne dlouhé. Z lektorských úst pak zaznělo, že délku výsledného inscenačního tvaru hodně ovlivnilo pedagogické hledisko. Na soustředění členů souboru vzniklo 7 žánrových variant a podílely se na nich různé skupiny dětí a nebylo možné je poté z inscenace vyhodit. Děti na nich pracovaly samy a s velkým zaujetím a chutí. Bylo by možné také pracovat s tématem samotného příběhu O Červené karkulce, dospíváním, přechodem z dětství do dospělosti, ale v tomto případě bylo soustředění spíše na žánr, o čem je, co nabízí, než obsahová a výkladová stránka příběhu O Karkulce.

Zapsala Hana Volkmerová

ZAPSALI JSME...

.....NĚCO Z DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU SE ČLENY SOUBORŮ

Stejně jako vloni a vlastně trochu jinak. Letošní dětské diskusní kluby nejsou dva, ale pouze jeden. Diskuse členů dětských souborů probíhá pod vedením tří mladých lektorů a ti tři letošní lektoři si řekli: „Bude nás víc, nebudeme se bát vlka nic.“ A v duchu tohoto hesla si letos směle troufli na 30 karkulek, 10 doktorů a 15 chelmských Židů, a několik málo dalších dětských diskutérů ze souborů, které ještě nevystupovaly.

A co se na dětském diskusním klubu řeklo k představení „Návyková látka (361. díl seriálu)“? Vše odstartoval „spor o doktora House“. Stěžejní předělová hudba mnohé motivovala myslet si, že se bude jednat o shození úspěšného televizního seriálu. Ostatní soubory sice při představení nakonec pochopily, že se jedná o telenovelu, přesto zazněl názor: „Nekorespondovalo to (hudba) s tím, jak je pojat zbytek.“ Autoři Eláhop! se však zapřísahali, že nechťeli doktora House shodit. Kladně byl přijat popis charakterů jednotlivých postav jejich jmény (např. doktorka Podláš), oceňována byla originalita nápadu a celkový nadhled. Že se však jedná o parodii, někteří definitivně přijali až reklamou, v níž se líbil zejména motiv zopakování děje po reklamě. Další otázkou bylo, zdali je nutný přesun „televize do divadla“. Soubor to považoval za něco neobvyklého, co se na Dětské scéně neobjevuje, ostatní namítali, že nevýhodou je, že děj takového seriálu pokračuje a není tak (divadelně) ukončen. Nejasno bylo i v názvu představení. Proč Návyková látka? Podle názvu si mnozí mysleli, že to bude něco o drogách, po pár minutách představení šlo zas pro jednu divačku o sondu z léčebny. Většina však nakonec ocenila skrytý smysl toho, že návykovou látkou jsou pro nás mnohdy právě seriály.

Představení „Jednou v Chelmu...“ bylo pro diváky ze souborů zejména skvěle propracované. Propracovanost byla shledána v rekvizitách (obdélníkových rámech), nedlouhých přechodech mezi scénami, v nadsázce a například i v konečném tanci rabiho. Velký úspěch mělo „zrcadlo“, protože i z kraje hlediště to vypadalo jako „dokonalé odrazy“. Oceňován byl i hlubší význam inscenace, poselství prý znělo: „Každý člověk může být šťastný.“ Židovská tematika (slovy souboru) byla vybrána na základě knížky (Isaac Singer) a sáhlo se po ní právě proto, aby se změnil pohled na Židy: „Židé nejsou jenom koncentrák.“ Jako lektoři jsme mimochodem velmi ocenili zasvěcení souboru do židovské historie. Naopak jako zápor bylo označeno mnohonásobné zpodobnění hlouposti hlavních postav, příklady prý byly moc vzájemně podobné. Soubor ale namítal, že najít potřebnou „dobráckou hloupost“ bylo těžké a často se při zkoušení přistihli, že z postav dělají jen „dementy“. Jednomu ze souborových diváků nesesedlo, že i postava učitele pronesla hlášku „tak jo“, zdálo se to jako chyba. Soubor přiznal, že mělo jít o fór a o jakési osvícení, ale přijal, že to nevyšlo. Někomu také nebylo jasné, jestli se v jednotlivých scénách účastní děje všechny postavy. Samotní autoři to vysvětlují jako snahu ukázat zvědavost a chelmskou „jednu velkou rodinu“. Objevnými byly poznatky o významu slov „nu“ (prý propána, a je – všeobecné citoslovce), „šalom“ (dobrý den) a také, že Chelm je vlastně ekvivalentem jakéhosi Kocourkova.

„Karkulkoviny“ byly také přijaty kladně, nicméně jako všeobecné negativum se ukázala délka představení. Soubor objasnil vznik inscenace: Vznik představení započal na společném soustředění, všichni byli rozděleni do tří skupin a zpracovávali dvě představení. Jakékoliv vyškrtnutí by tak bylo někomu líto. Původně to také vzniklo jako představení venkovní a „lidi na něm tehdy chtěli i přidání“ (dalšího děje). Když padl dotaz na to, jak probíhaly zkoušky, soubor se začal smát, prý jich je ve skutečnosti ještě víc a normálně jsou rozdělení podle věkových skupin. Setkávání dohromady je složité. Někteří nesesedli hudební podklad na akordeon z hlediště, „přišlo mi to jako rušivý element“. Soubor však namítl: „někdy by jsme to asi neupívali“, i tak ale souhlasil, že někde by to šlo i bez této podpory. Velmi pozitivně byla přijata znělka telenovely a při obětování se vlka pro Karkulku zas jedna z divaček chtěla „skoro brečet“. I konec (horor) nakonec pro většinu diskutujících zařadil jako dostatečná tečka.

Martin Domkář

VČERA JSME VIDĚLI...

DIVADLO VYDÝCHÁNO, ŽUŠ LIBEREC

VČERA JSME VIDĚLI...

KUK + KUK + ZPÁTEČNÍCI, ZUŠ PRAHA 3

ASOCIACE...

...PO PŘEDSTAVENÍ PRVNÍHO BLOKU

Zajímaly nás vaše okamžité pocity, myšlenky, zážitky a dojmy záhy po představení. Vyslali jsme proto naše agenty, kteří zjišťovali a ptali se na první slovo, které vám přijde na mysl ve spojení s právě zhlédnutým představením. Všechna slova jsme poté shromáždili a díky moderním technologiím a internetu jsme byli schopni vytvořit takzvaný „wordcloud“ (slovní mrak), který ukazuje, jak často byla různá slova zmiňována. Čím vizuálně větší slovo, tím častěji bylo oslovenými diváky vysloveno. Slovní mrak jasně ukazuje, co se mnohým z vás honilo hlavou okamžitě po představení.

ordinace
vztahy
doktor
operace
legrace
serial
úžasný
konflikt
krásná
reklama
super
dobrý
stranda
chirurgie
telenovela
výtah
růžová
parodie

hloupost
hezký
šalom
židě
legrační
náboženská
svatba
chelm
výborné
zpěv
lidové
lidské
laska
hezký
skvělé
pěkné
kvízity
hudba
naivita
city
lililo
re
Tzipa

bláznec
zábava
proměnlivost
rozmanitost
kreativita
hezký
vymakaný
výborný
supr
fajn
Karkulka
dlouhý
sranda
nejlepší
žánry
šilenství
abstrakce
fantasy
super
průběh
ce

VŠIMLI JSME SI...

Z REDAKCE...

OMLOUVENKA

Velmi se za celou redakci Deníku Dětské scény omlouváme Marianě Matějčkové ze Žamberka, recitátorce 3. kategorie, že jsme ji v minulém čísle opomenuli. Milá Mariano, snad to dneškem napravujeme.

ÚKOL PRO ÚČASTNÍKY

Stále vítáme příspěvky do Deníku Dětské scény a stále jsme rádi za každý článek, zprávu, básničku nebo zvolání. My voláme neustále: **PIŠTE A FOTOGRAFUJTE VŠICHNI MLADÍ A NADĚJNÍ ZAČÍNÁJÍCÍ REDAKTOŘI!** A pokud nevíte, co byste a rádi byste, tak vás dokážeme i zaúkolovat. Úkol zní: vyfotografuj zajímavou situaci, osobu nebo zákoutí na svůj mobilní telefon nebo si přijď půjčit fotoaparát k nám do redakce. Fotku či fotky, prosíme, přines do redakce. Sídíme ve třetím podlaží Fabriky. Těšíme se na zajímavé obrázky. Za splněný úkol dostaneš vzácný Certifikát SPRD a sladkou odměnu.

UDĚLENY PRVNÍ SPRDY

Včera a předevčírem odpoledne udělila pětičlenná odborná komise hned několik SPRDů. Podotýkáme, že komisaři jsou voleni na 7 dnů a musí projít zcela přísným a náročným výběrovým řízením vedeným pod dohledem pětičlenné odborné komise. Velmi děkujeme všem za příspěvky, které oživují naši tvůrčí energii v redakci, a hlavně stránky Deníku Dětské scény. Certifikáty SPRD DDS si můžete vyzvednout v redakci, ve třetím podlaží Fabriky. Gratulujeme!

Tichého SPRDa dostal neznámý autor kresby výrazné osobnosti ve stodole.

Záslužný SPRD patří bez debaty do rukou Aleně Chrové.

Dokonalého SPRDa jsme udělili Markovi Rolínkovi za báseň Básnička pro Svitavy, Jiřímu Peškarovi za kresbu tužkou, Báře Květové a Tereze Moulisové za báseň Co skrývá Svitavy a Patriku Břečkovi za báseň Tyhle naše Svitavy

Nezaslouženého SPRDa si zaslouží přispěvatelky DDS Petra Hlubučková a Jitka Kvasničková.

De-SPRDa dostala editorka DDS Hana Volkmerová za přehlédnutí fotografie recitátorky 3. kategorie.

SEŠLO SE...

Básnička pro Svitavy

Svitavy, Svitavy,
zatím mě to tu baví,
maj tu dobrou pizzu,
je to tu jak v Ritzu.
A až se kino opraví,
budou krásnější Svitavy.
Tím končím tuto básničku,
zítra (možná) dodám písničku.

Marek Rolínek, 10 let

Co skrývá Svitavy...

Trému a obavy?
Zpočátku snad,
za krátko však
jen kamarády,
texty,
verše
a kupu zábavy.

Bára Květová, 13 let a Tereza Moulisová, 12 let

Tyhle naše Svitavy

Tyhle naše Svitavy,
ty jsou plné zábavy.
Zůstal bych tu pořád.
Mám to tady velmi rád.

Patrik Břečka, 12 let

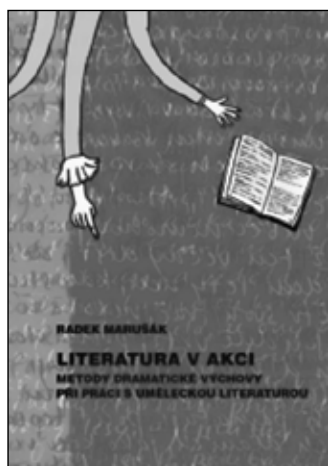
Kresba Jiřího Peškara

KOMIKS - GLOSA DNE

...ŽÁNROVÉ RECITAČNÍ VARIACE

NEPŘEHLEDNĚTE...

Všechny publikace inzerované v Deníku Dětské scény si můžete vyhledat a objednat na webových stránkách www.drama.cz v internetové prodejně publikací ve složce literatura nebo na adrese <https://www.namu.cz/item.php?item=180>. Zároveň Vás dnes rádi upozorňujeme na knihu Radka Marušáka, ano, je to letošní člen lektorského sboru pro divadelní část přehlídky, s názvem **LITERATURA V AKCI: METODY DRAMATICKÉ VÝCHOVY PŘI PRÁCI S UMĚLECKOU LITERATUROU**. Publikace je určená nejen těm, kteří učí dramatickou výchovu, ale i učitelům literatury, kteří při práci s uměleckým textem využívají metod dramatické výchovy. Čtenáři jsou přehledně představeny jednotlivé etapy přípravy lekce: od volby cíle a vhodného textu přes průzkum různých rovin textu a tvorby příběhu pro lekci až ke komponování lekce a tvorbě scénáře. Cena: 214 Kč.

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2014

NEDĚLE 15. června

8.00–8.45	dílny pro recitátory 2., 3. a 4. kategorie	SZŠ
9.00–11.30	vystoupení recitátorů 2. kategorie	kino
9.00–12.30	dílny pro děti ze souborů	MMG
9.00–13.00	semináře pro dospělé účastníky A, B, C, S	Fka
13.00–14.30	beseda lektorského sboru s recitátory 2. kategorie a jejich doprovodem	MMG
	diskusní klub pro doprovod recitátorů 3. a 4. kat.	SZŠ
	dílny pro recitátory 3. a 4. kategorie	SZŠ
	seminář R	OttD
15.00–17.15	2. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény	
skupina A	Atrakce ZUŠ V. Nováka, Jindřichův Hradec	Fka
	PFÚ Naopak, Dramatická školička Svitavy	Trám
skupina B	PFÚ Naopak, Dramatická školička Svitavy	Trám
	Atrakce ZUŠ V. Nováka, Jindřichův Hradec	Fka
A+B	O Janě E. Dohráli jsme, ZUŠ Uherské Hradiště	Fka
17.45–18.30	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 2. bloku	Fka-uč. 3
17.45–19.15	dětský diskusní klub	Fka
18.45–20.00	diskuse o představeních 2. bloku	Fka, sto.
20.30	doprovodný program Příhody kluka BomBardáka (koncert)	náměstí

OZNAČENÍ PROSTOR

Fka	Fabrika Svitavy
kino	Kino Vesmír
Trám	Divadlo Trám
OttD	Ottendorferův dům
SZŠ	Střední zdravotnická škola
MMG	budova Městského muzea a galerie ve Svitavách
stodola	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 2

Redakce: Hana Volkmerová (editorka), Andrea Pavlíčková, Jan Mrázek, Ondřej Kohout, Alena Exnarová, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. patře Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou. Uzávěrka čísla 2 - 15. června 2014 v 00:11. Náklad 280 ks.